

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET MULTIPLEX PROTIV HRVATSKE

(Zahtjev br. 58112/00)

PRESUDA

STRASBOURG

10. srpnja 2003.

*Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44. stavku 2. Konvencije.
Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.*

U predmetu **Multiplex protiv Hrvatske**

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

- g. C. L. ROZAKIS, *predsjednik*,
- g. P. LORENZEN,
- g. G. BONELLO,
- gđa N. VAJIĆ,
- gđa S. BOTOCHAROVA,
- g. V. ZAGREBELSKY,
- gđa E. STEINER, *suci*,
- i g. S. NIELSEN, *zamjenik tajnika Odjela*

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 19. lipnja 2003. godine,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 58112/00) protiv Republike Hrvatske koji je tvrtka Multiplex ("podnositelj zahtjeva") registrirana u Banja Luci, Republika Bosna i Hercegovina, podnijela Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Konvencija") dana 16. ožujka 2000. godine.

2. Podnositelja zahtjeva, kojemu je bila odobrena pravna pomoć, zastupao je g. Zoran Butorac, odvjetnik iz Banja Luke. Hrvatsku je Vladu ("Vlada") zastupala njena zastupnica, gđa Lidija Lukina-Karajković.

3. Tvrtka podnositelj zahtjeva posebno je navela kako nije imala pravo pristupa sudu jer je, zbog donošenja propisa iz 1996. koji određuje prekid svih postupaka koji se tiču tužbi za naknadu štete koju su uzrokovali pripadnici hrvatskih oružanih ili redarstvenih snaga u vojnoj ili redarstvenoj službi tijekom Domovinskog rata u Hrvatskoj od 17. kolovoza 1990. do 30. lipnja 1996., onemogućeno donošenje odluke o njegovom zahtjevu građanske naravi za naknadu štete. Prigovara i da je postupak premašio zahtjev "u razumnom roku".

4. Zahtjev je dodijeljen u rad Četvrtom odjelu Suda (pravilo 52. stavak 1. Poslovnika Suda). U okviru tog Odjela, vijeće koje je trebalo razmatrati predmet (članak 27. stavak 1. Konvencije) bilo je sastavljeno u skladu s pravilom 26. stavkom 1.

5. Dana 1. studenoga 2001. Sud je izmijenio sastav svojih odjela (pravilo 25. stavak 1.). Ovaj je predmet dodijeljen u rad novosastavljenom Prvom odjelu (pravilo 52. stavak 1).

6. Odlukom od 26. rujna 2002. Sud je zahtjev proglasio djelomično dopuštenim.

7. I podnositelj zahtjeva i Vlada podnijeli su svaki svoje očitovanje o osnovanosti zahtjeva (pravilo 59. stavak 1.).

ČINJENICE

I. OKOLNOSTI PREDMETA

8. Tvrtka podnositelj zahtjeva u vlasništvu je g. Smaila Smailagića koji je do 15. svibnja 1992. godine živio u Banja Luci, koja se nalazi na teritoriju sadašnje Republike Srpske, dijela Bosne i Hercegovine, kad je pobjegao u Hrvatsku i otišao živjeti u Porat-Červar.

9. Dana 13. kolovoza 1992. hrvatska je Vojna policija mobilizirala vozilo koje je pripadalo tvrtki podnositelju zahtjeva.

10. Prema navodima Vlade, vozilo su mobilizirale vojne vlasti iz Bosne i Hercegovine. Na zahtjev vojnih vlasti iz Bosne i Hercegovine kojim se tražio povrat vozila koja su u Bosni i Hercegovini mobilizirana za vojne potrebe, a za koja je utvrđeno da se nalaze u Republici Hrvatskoj, hrvatsko je Ministarstvo obrane predalo vozilo tvrtke podnositelja zahtjeva nakon što ga je našlo. Vozilo je predano bosanskim vlastima 19. kolovoza 1993. te je od tada u njihovom posjedu.

11. Prema navodima podnositelja zahtjeva, vozilo su mobilizirale hrvatske vlasti te ga predale hrvatskim paravojnim snagama u Bosni i Hercegovini, tzv. Hrvatskom vijeću obrane. Tvrtka podnositelj zahtjeva opetovano je tražila povrat vozila od Hrvatskog vijeća obrane, ali uzalud.

12. Dana 11. listopada 1993. godine tvrtka podnositelj zahtjeva podnijela je zahtjev građanske naravi za naknadu štete u iznosu od 15.600 njemačkih maraka (DEM) protiv Republike Hrvatske pred Okružnim privrednim sudom u Zagrebu. Čini se da je predmet nakon toga ustupljen Općinskom sudu u Zagrebu.

13. Dana 15. svibnja 1995. godine Republika Hrvatska dostavila je svoj odgovor na tužbu u kojem pobija zahtjev tužitelja. Zatražila je od suda da prekine postupak do kraja rata u Hrvatskoj. Nadalje je izjavila da je vozilo bilo mobilizirano samo privremeno za potrebe vojske te da će biti vraćeno tvrtki podnositelju zahtjeva nakon rata.

14. Na ročištu od 14. rujna 1995. godine tvrtka podnositelj zahtjeva specificirala je zahtjev za naknadu štete tražeći 58.000 hrvatskih kuna (HRK).

15. Dana 12. ožujka 1998. godine tvrtka podnositelj zahtjeva zatražila je od Ministarstva pravosuđa da ubrza postupak.

16. Dana 13. srpnja 1998. sud je odlučio da će se provesti vještačenje kako bi se utvrdila vrijednost dotičnog vozila. Tvrtka podnositelj zahtjeva pozvana je da uplati predujam za troškove vještačenja.

17. Dana 31. kolovoza 1998. godine spis predmeta dodijeljen je vještaku koji je 5. listopada dostavio svoje mišljenje.

18. Čini se da je tuženik zatražio od suda da prekine postupak tvrdeći da je dvojbeno postoji li još uvijek tvrtka podnositelj zahtjeva jer je izvadak iz registra suda u Banja Luci o pravnom statusu tvrtke podnositelja zahtjeva bio dosta star.

19. Dana 4. svibnja 1999. godine sud je pozvao predstavnika poduzeća da dostavi novi izvadak iz odgovarajućeg registra.

20. Pravni zastupnik tvrtke podnositelja zahtjeva obavijestio je sud da on više ne zastupa podnositelja zahtjeva.

21. Dana 5. srpnja 1999. godine tvrtka podnositelj zahtjeva zatražila je od suda da zakaže ročište.

22. Dana 19. srpnja 1999. godine predstavnik tvrtke podnositelja zahtjeva dostavio je neovjereni izvod iz sudskog registra suda u Banja Luci iz 1990. godine.

23. Dana 25. kolovoza 1999. godine sud je pozvao podnositelja zahtjeva da dostavi novi izvod, ne stariji od šest mjeseci, iz kojeg bi bilo vidljivo da je g. Smailagić ovlašten zastupati tvrtku podnositelja zahtjeva.

24. Dana 6. studenog 1999. godine parlament je donio izmjenu Zakona o obveznim odnosima prema kojoj se prekidaju svi postupci radi naknade štete koju su uzrokovali pripadnici hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga u vojnoj ili redarstvenoj službi tijekom rata u Hrvatskoj.

25. Dana 10. prosinca 1999. godine sud je prekinuo postupak na temelju ove izmjene zakona.

26. Dana 29. prosinca 1999. godine tvrtka podnositelj zahtjeva žalila se na tu odluku tvrdeći da je Općinski sud u Zagrebu pogrešno primijenio pravo budući da sporno vozilo nije uzeo pripadnik hrvatski oružanih ili redarstvenih snaga u vojnoj ili redarstvenoj službi nego je uzeto isključivo za potrebe Hrvatskog vijeća obrane, vojne formacije Bosne i Hercegovine, koja je djelovala u toj zemlji.

27. Čini se da je 15. studenog 2000. stranka u nekom drugom postupku koji se ticao iste stvari podnijela ustavnu tužbu, osporavajući naprijed navedeni zakon. No, Ustavni sud još nije donio nikakvu odluku.

28. Dana 8. svibnja 2001. Županijski sud u Zagrebu potvrdio je odluku Općinskog suda u Zagrebu od 10. prosinca 1999.

29. Dana 16. lipnja 2001. tvrtka podnositelj zahtjeva podnijela je reviziju Općinskom sudu u Zagrebu, ponavljajući svoje argumente iz ranije žalbe. 28. lipnja 2001. godine Općinski je sud u Zagrebu odbio ovaj zahtjev kao nedopušten. Utvrdio je da Zakon o parničnom postupku dozvoljava stranci podnijeti reviziju samo protiv konačne odluke žalbenog suda, a da odluka Županijskog suda u Zagrebu nije bila konačna odluka u tom predmetu.

30. Dana 21. srpnja 2001. godine tvrtka podnositelj zahtjeva uložila je žalbu protiv odluke Općinskog suda.

31. Dana 2. listopada Okružni je sud u Zagrebu odbacio žalbu.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

32. Članak 184 (a) Zakona o dopunama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 112/1999) predviđa da se svi postupci pokrenuti protiv Republike Hrvatske radi naknade štete koju su uzrokovali pripadnici hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga u vojnoj ili redarstvenoj službi tijekom Domovinskog rata od 17. kolovoza 1990. do 30. lipnja 1996. prekidaju.

33. Zakon je također obvezao Vladu da parlamentu predloži poseban zakon, koji će urediti odgovornost za naknadu takve štete, ne kasnije od šest mjeseci od stupanja na snagu tog Zakona. Do sada još nije donesen novi zakon.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

34. Tvrtka podnositelj zahtjeva navodi dvije povrede članka 6. koji glasi kako slijedi:

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi....svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj“

35. Kao prvo, tvrdila je kako je lišen prava na pristup sudu jer je Općinski sud u Zagrebu odredio prekid postupka u skladu s izmjenom Zakona o obveznim odnosima.

36. Drugo, prigovorio je kako je duljina postupka povodom njegovog zahtjeva za naknadu štete pred Općinskim sudom u Zagrebu pokrenutog 11. listopada 1993. prekoračila "razumni rok".

A. Pristup sudu

37. Vlada je tvrdila kako je tvrtka podnositelja zahtjeva imala pravo na pristup sudu jer je mogao pokrenula građanski postupak za naknadu štete pred Općinskim sudom u Zagrebu. Činjenica da je sud prekinuo postupak na temelju zakona iz 1999. godine nije negativno utjecala na pravo tvrtke podnositelja zahtjeva na pristup sudu jer je postupak bio prekinut samo privremeno do donošenja novog propisa u naknadi štete povezane s ratom.

38. U svojoj se daljnjoj raspravi Vlada pozvala na sudsku praksu Suda i navela kako zakonodavcu u načelu u građanskim stvarima nije zabranjeno donošenje novih retroaktivnih odredbi radi uređenja prava koja proistječu iz postojećih zakona.

39. Glede ovog predmeta, Vlada je nadalje tvrdila kao pitanje naknade štete povezane s ratom obuhvaća vrlo složena pravna pitanja, uključujući i odgovornost države za ratnu štetu. Postojeći zakoni u Hrvatskoj nisu bili odgovarajući za rješenje tog pitanja, te je stoga zakon iz 1999. godine obvezao sudove da prekinu sve postupke koji se tiču naknade

štete povezane s ratom do donošenja novog propisa u toj stvari. Sam značaj ove mjere nije bio u tome da spriječi osobe u položaju tvrtke podnositelj zahtjeva u ostvarenju svog prava na pristup sudu, nego da tek privremeno odgodi konačno rješenje takvih sporova.

40. Tvrtka podnositelj zahtjeva tvrdila je kako je njeno pravo na pristup sudu samo formalno, jer tvrtka podnositelj zahtjeva nije imala mogućnost da se odluči o meritumu njenog zahtjeva građanske naravi.

41. Sud ponavlja kako postupovna jamstva navedena u članku 6. osiguravaju svima pravo da svaki zahtjev koji se odnosi na njihova prava i obveze građanske naravi podnesu sudu; na taj način on obuhvaća "pravo na sud", time da pristup, to jest pravo pokrenuti postupak pred sudovima u građanskim stvarima, predstavlja jedan njegov vid (vidi presudu *Golder v. the United Kingdom* od 21. veljače 1975., Serija A, br. 18, str. 13.-18., st.28.-36.).

42. U predmetu Kutić sud je također smatrao kako nemogućnost tijekom dugog razdoblja da sud odluči o nečijim zahtjevima građanske naravi koja je posljedica zakonodavne mjere, predstavlja povredu članka 6. st. 1. Konvencije (vidi *Kutic v. Croatia*, br. 48778/99, ECHR-2002 II).

43. Sud primjećuje da je tvrtka podnositelj zahtjeva u ovom predmetu imala mogućnost pokrenuti pravni postupak; ona je iskoristila tu mogućnosti na način da je tužila državu pred Općinskim sudom u Zagrebu za naknadu štete u odnosu na mobilizirano vozilo.

44. To samo po sebi ne zadovoljava sve zahtjeve članka 6. st. 1. Treba još utvrditi da je stupanj pristupa dozvoljen prema nacionalnom zakonodavstvu bio dovoljan kako bi osigurao pojedinčevo "pravo na sud", uzimajući u obzir vladavinu prava u demokratskom društvu (vidi presudu *Ashingdane v. the United Kingdom*, od 28. svibnja 1985. , Serija A, br. 93, str. 24.-25., st. 57.). Sud podsjeća da je namjera Konvencije jamčiti prava koja nisu teorijska ili iluzorna, nego prava koja su praktična i djelotvorna (vidi *mutatis mutandis* presudu *Airey v. Ireland* fo 9. listopada 1979., Serija A b. 32., str. 12-14, st. 24. i *Garcia Manibardo v. Spai*, br. 38695/97, od 15. veljače 2000., st. 43., neobjavljena).

45. S tim u svezi Sud ponavlja da članak 6. st. 1. Konvencije jamči pravo na pristup sudu radi odluke u građanskim sporovima. Sud smatra da to pravo na pristup sudu ne uključuje samo pravo pokrenuti postupak, nego i pravo dobiti "odluku" o sporu od strane suda. Bilo bi iluzorno kad bi domaći pravni sustav države ugovornice pojedincu dozvoljavao podnošenje građanske tužbe pred sudom bez osiguranja da će se u predmetu u sudskom postupku donijeti konačna odluka. Bilo bi nezamislivo da članak 6. stavak 1. detaljno opiše postupovna jamstva dana parničnim strankama – postupak koji je pošten, javan i brz – bez da jamči strankama da će se u njihovim građanskim sporovima donijeti konačna odluka (vidi *mutatis mutandis* *Hornsby v. Greece*, naprijed navedenu, str. 510, st. 40).

46. Članak 184 (a) Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima iz 1999. godine zapriječio je pravo tvrtke podnositelja zahtjeva da mu o njegovom zahtjevu građanske naravi za naknadu štete odluči građanski sud utoliko ukoliko je naredio da se svi postupci koji se vode protiv Republike Hrvatske radi naknade štete koju su uzrokovali pripadnici hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga u vojnoj ili redarstvenoj službi tijekom Domovinskog rata od 7. kolovoza 1990. do 30. lipnja 1996. godine prekidaju do donošenja novih odredbi koje će urediti to pitanje.

47. Tako je tvrtka podnositelj zahtjeva bila spriječena u ostvarenju svog zahtjeva pravnim putem.

48. Sud ponavlja da je u predmetu Kutić utvrdio povredu prava podnositelja zahtjeva na pristup sudu, na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije, jer je mogućnost da sud odluči o njihovom zahtjevu prekinuta kroz duge vremenske razmake kao rezultat intervencije zakonodavca (vidi *Kutić v. Croatia*, naprijed naveden, i *mutatis mutandis*, presudu *Immobiliare Saffi v. Italy* do 28. srpnja 1999., *Izvjješća* 1999-V, str. 95., st. 70).

49. U ovom predmetu, ako i u predmetu Kutić, sud primjećuje kako je postupak prekinut čak prije nego što je prvostupanjski sud donio bilo kakvu presudu o zahtjevu građanske naravi za naknadu štete tvrtke podnositelja zahtjeva.

50. Postupak je prekinut odlukom Općinskog suda u Zagrebu od 10. prosinca 1999. No, postupak je bio *de facto* prekinut sve od 9. studenog 1999. godine kad je donesen Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima koji predviđa da se svi postupci pokrenuti protiv Republike Hrvatske radi naknade štete koju su uzrokovali pripadnici hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga u vojnoj ili redarstvenoj službi tijekom Domovinskog rata od 17. kolovoza 1990. do 30. lipnja 1996. prekidaju. Prema tom zakonu Općinski sud u Zagrebu nije mogao ispitati zahtjev tvrtke podnositelja zahtjeva te od tada nisu poduzeti nikakvi postupovni koraci.

51. Uzevši u obzir vrijeme koje je proteklo od donošenja Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima i činjenicu da do sada još nije donesen nikakav naknadni zakon, sud se ne može složiti s Vladinom tvrdnjom kako se pokazalo da je nemogućnost tvrtke podnositelja zahtjeva da o njenom zahtjevu bude odlučeno samo privremena.

52. Sud uviđa kako situacija u kojoj je podnesen značajan broj pravnih tužbi protiv države u kojima se traže veliki iznosi novca može tražiti neko dodatno uređenje od strane države i da u tom smislu države uživaju određenu slobodu procjene. No, poduzete mjere ipak moraju biti u skladu s člankom 6. stavkom 1. Konvencije.

53. U ovom je predmetu postupak do sada prekinut više od tri godine i sedam mjeseci i u međuvremenu nije donesen nikakav novi zakon koji bi omogućio tvrtki podnositelju zahtjeva da se odluči o njenom zahtjevu građanske naravi.

54. U takvim okolnostima Sud ne može prihvatiti da je stupanj pristupa koji je osiguran prema nacionalnom zakonodavstvu bio dovoljan da se osigura pravo tvrtke-podnositelja zahtjeva na "prvo na sud".

55. Sud stoga utvrđuje da dugo razdoblje tijekom kojeg je tvrtki podnositelju zahtjeva bilo onemogućeno da se o njenom zahtjevu građanske naravi odluče domaći sudovi kao posljedica zakonodavne mjere predstavlja povredu članka 6. stavka 1. Konvencije.

B. Duljina postupka

56. Vlada je tvrdila kako je do 1999. godine kad je postupak prekinut tvrtka podnositelj zahtjeva znatno doprinijela duljini postupka jer je sudske pristojbe platila tek godinu i pol dana nakon što je podnijela svoj zahtjev. Nadalje, tvrtka podnositelj zahtjeva nije dostavila mjerodavnu dokumentaciju o svom pravnom statusu. Suprotno tome, domaće vlasti pokazale su dužnu revnost u vođenju predmeta jer su se ročišta održavala u redovitim vremenskim razmacima.

57. Tvrtka podnositelj zahtjeva nije se složila s Vladom i naglasila da su domaće vlasti bile potpuno neaktivne u postupku.

58. Utvrdivši povredu prava tvrtke podnositelja zahtjeva na pristup sudu, Sud smatra kako se ne postavlja nikakvo odvojeno pitanje glede duljine postupka, te se treba smatrati da je ono obuhvaćeno prethodnim prigovorom.

IV. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

59. Članak 41. Konvencije predviđa:

"Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci."

A. Šteta

60. Tvrtka podnositelj zahtjeva tražila je 38.642,88 HRK [oko 5.160 EUR] za gubitak svog vozila i drugu ekonomsku štetu koju je pretrpjela s tim u vezi i 466.829,39 HRK [oko 62.400 EUR] kamate. Zatražila je i 1.080 DEM i 24.000 EUR za nematerijalnu štetu.

61. Vlada je smatrala da je iznos koji je tražila tvrtka podnositelj zahtjeva prekomjeran. Tvrdili su da je zahtjev tvrtke podnositelja zahtjeva neosnovan jer nije bilo nikakve uzročne veze između povreda na koje se prigovara i financijskih očekivanja tvrtke podnositelja zahtjeva.

62. Sud ne nalazi uzročne veze između utvrđene povrede i navodne materijalne štete. On ne može nagađati kakav bi bio ishod postupka da je bio proveden u skladu s člankom 6.

63. Međutim, on utvrđuje da se povreda ne može naknaditi samim utvrđenjem povrede. Ocjenjujući na pravičnoj osnovi i uzimajući u obzir okolnosti ovog predmeta, Sud tvrtki podnositelju zahtjeva dosuđuje 4.000 EUR kao naknadu za nematerijalnu štetu.

B. Troškovi i izdaci

64. Tvrtka podnositelj zahtjeva je tražio 24.813,39 HRK [oko 3.300 EUR za troškove koje je imala pred domaćim sudovima. Zatražila je i 3.697,25 HRK [oko 500 EUR] za troškove nastale pred Sudom, za pravno zastupanje i fotokopiranje dokumenata, iako joj je bila odobrena pravna pomoć.

65. Sud ponavlja kako se nadoknada troškova i izdataka može dosuditi samo ukoliko ih je podnositelj zahtjeva stvarno i neophodno pretrpio, te ukoliko je njihova visina bila razumna. U ovome predmetu, na temelju informacija koje posjeduje i naprijed navedenih mjerila, Sud primjećuje kako u spisu nema elementa koji bi ukazivali na to da je pred domaćim sudovima, zbog pomanjkanja pristupa sudu, podnositelj zahtjeva pretrpio ikakve dodatne troškove i izdatke. Što se tiče sudskih troškova i izdataka pretrpljenih pred njime, Sud smatra kako je zatraženi iznos bio stvarno pretrpljen i neophodan, te da mu je visina razumna. Stoga tvrtki podnositelju zahtjeva dosuđuje 500 EUR po toj osnovi.

C. Zatezna kamata

115. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije u odnosu na pravo tvrtke podnositelja zahtjeva na pristup sudu;

2. *presuđuje* da se, u odnosu na duljinu postupka, prema članku 6. stavku 1 ne pojavljuju nikakva odvojena pitanja;

3. *presuđuje*

(a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba, u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačnom u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, isplatiti sljedeće iznose:

(i) 4.000 EUR (četiri tisuće eura) u odnosu na nematerijalnu štetu;

(ii) 500 EUR (pet stotina eura) u odnosu na troškove i izdatke;

(b) da ove iznose treba preračunati u nacionalnu valutu tužene države prema tečaju važećem na dan namirenja zajedno sa svim porezima koji bude potrebno zaračunati na naprijed navedene iznose;

(c) da se od isteka naprijed navedena tri mjeseca do namirenja na naprijed navedene iznose plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;

4. *odbacuje* ostatak zahtjeva podnositelja zahtjeva za pravednu naknadu.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 10. srpnja 2003.
u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren NIELSEN
Zamjenik Tajnika

Christos ROZAKIS
Predsjednik